

Здається з нами щось уже не те...

Ліна Костенко

Здається з нами щось уже не те...

І навіть люди, місто й камні,

Щось прошепоче – Те усе святе

У що ти вірив — згинувло з віками

Пройшло скрізь пальці,

Як вода, зачерпнута відкритою рукою,

А на лодоні лиш краплинки сну,

У сяйві марив, як в полоні.

І вічність та тяжка завіса,

Що ми не здатні піднести,

Роздавить вас, навіщо йти

Навіщо тратити надію,

У те усе, що нам святе,

Скажи мені і я повірю,

Та все ж із нами щось не те...